Lieta Nr.142037610
1-0279-11/19

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2011.gada 26.oktobrī

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese A.Kovaļevska,

piedaloties pieteicējai *G.A.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *G.A.* pieteikumu par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2010.gada 12.janvāra lēmuma Nr.166 (administratīvā pārkāpuma protokols Nr.PB951384) atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] *G.A.* sastādīts administratīvā pārkāpuma protokolu un lēmumu Nr.PB951384 par to, ka pieteicēja 2009.gada 10.septembrī plkst.23.30 vadīja transportlīdzekli BMW 525, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, pa Ķeguma prospektu no Tomas ielas puses Skolas ielas virzienā, Ķegumā, ceļa zīmes Nr.323 darbības zonā ar ātrumu 56 km/h pie atļautā ātruma 30 km/h. Iespējamais minimālais ātrums, aprēķinot pieļaujamo radara kļūdu, ir 53 km/h. Ātrums fiksēts ar radaru „Iskra-1" Nr.13282D.

Administratīvā pārkāpuma protokolā un lēmumā Nr.PB951384 norādīts, ka tādējādi pieteicēja neievēroja Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk arī – Ceļu satiksmes noteikumi) 116.punkta prasības, par ko atbildība paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk arī – LAPK) 149.^{8}panta sestajā daļā. Par izdarīto pārkāpumu *G.A.* piemērots naudas sods Ls 30 apmērā.

[2] Nepiekrītot administratīvā pārkāpuma protokolam un lēmumam Nr.PB951384, pieteicēja to apstrīdēja.

Ar Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes (turpmāk arī - Iestāde) 2010.gada 12.janvāra lēmumu Nr.166 (turpmāk arī – Lēmums) atstāts negrozīts apstrīdētais lēmums. Lēmums pamatots ar šādiem apsvērumiem.

[2.1] Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona jaunākais inspektors *A.B.* 2009.gada 11.septembra dienesta ziņojumā norāda, ka 2009.gada 10.septembrī pildīja dienesta pienākumus kopā ar jaunāko inspektoru *A.R.* un atradās Ķegumā, Ķeguma prospektā pretim namam Nr.4, veicot ātruma kontroli stāvošā režīmā ar radara mērierīci „Iskra1" Nr.13282D. Plkst.23.30 pie Ķeguma prospekta virzienā uz Skolas ielu no Tomas ielas tika fiksēts braukšanas ātrums 56km/h transportlīdzeklim BMW 525, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*. Tobrīd uz brauktuves neviena cita transportlīdzekļa nebija, tādēļ kļūdīties nebija iespējams. Fiksētais braukšanas ātrums transportlīdzekļa vadītājai *G.A.* tika uzrādīts, viņa tam piekrita. Parakstot administratīvā pārkāpuma protokolu, pieteicēja izteica pretenzijas, ka nav redzējusi radara mērījumu.

[2.2] Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona jaunākais inspektors *A.R.* savā ziņojumā norāda, ka, iepazīstoties ar administratīvā pārkāpuma protokola saturu, pieteicēja par norādīto dzīvesvietas adresi nekādas pretenzijas neizteica.

[2.3] Ātruma mērījums fiksēts ar radaru „Iskra1" Nr.l3282D. Izmantotais radars ir sertificēts normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā, ko apliecina izdotais verificēšanas sertifikāts Nr.E2769V08 par „Iskra1" radara Nr.l3282D atzīšanu par derīgu autotransporta līdzekļu ātruma kontrolei.

[2.4] Pieteicējas minētie apgalvojumi ir vērtējami kritiski, jo tie ir viņas interesēs un tos neapstiprina objektīvi pierādījumi. Turklāt jānorāda, ka atļautā braukšanas ātruma pārsniegšana ir viens no biežākajiem ceļu satiksmes negadījumu izraisīšanas iemesliem.

[2.5] Lietas izskatīšanas gaitā netika konstatēti fakti, kas apstiprinātu, ka policijas darbinieks tieši vai netieši būtu personīgi ieinteresēts sastādīt administratīvā pārkāpuma protokolu pieteicējai. Policijas darbinieka darbu reglamentējošo normatīvo aktu pārkāpumi netika konstatēti.

[3] 2010.gada 17.februārī Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā saņemts *G.A.* pieteikums par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2010.gada 12.janvāra lēmuma Nr.166 atcelšanu. Pieteikums pamatots ar šādiem apsvērumiem.

[3.1] Lēmumā nekas nav atrunāts par sūdzībā norādītajiem pārkāpumiem saistībā ar Administratīvā procesa likuma 67.panta otrās daļas 9.punktu, proti, norādi par to, kur var pārsūdzēt 2009.gada 10.septembra lēmumu Nr.050/PB951384.

[3.2] Jaunākais inspektors nestādījās priekšā un pieteicējai netika uzrādīts radara mērījums. Inspektors, kurš pieteicēju apturēja, neko neuzrādīja un, paziņodams, ka pieteicēja ir pārkāpusi braukšanas ātrumu, devās uz policijas auto. Pēc brīža pienāca otrs policists un pasniedza pieteicējai lēmumu parakstīšanai, un tikai tad pieteicēja ieraudzījusi, par cik ir pārsniegusi braukšanas ātrumu.

Kā atzinis Senāts, gadījumos, kad netiek izmantota slēptā transportlīdzekļa ātruma kontroles metode un persona uzreiz izsaka šaubas par fiksētā ātruma pareizību, policijas darbiniekam būtu jāuzrāda personai mērapatāra mērījums ar fiksēto ātrumu uzreiz pēc transportlīdzekļa apturēšanas (*sk. Senāta rīcības sēdes 2007.gada 29.marta lēmuma lietā Nr.SKA-226/2007 4.1.punktu*). Līdz ar to pieteicēja neapgalvo, ka Lēmumā un administratīvā pārkāpuma protokolā norādītais radars ir tas, ar kuru it kā ir veikts mērījums.

[3.3] Lēmumā nav norādīts, kad inspektors *A.R.* ir sniedzis paskaidrojumu, tādēļ, šķiet, Iestāde ir novilcinājusi lietas izskatīšanu. Pieteicējas ieskatā Iestāde ir pārkāpusi tiesiskās paļāvības un tiesiskuma principu.

[4] 2010.gada 23.martā Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā saņemts Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes paskaidrojums par pieteikumu, kurā Iestāde norāda, ka pieteikumu neatzīst un lūdz to noraidīt. Paskaidrojums pamatots ar Lēmumā ietvertajiem argumentiem, papildus norādot, ka visas pārkāpuma konstatēšanai nepieciešamās ziņas ir likumīgi iegūtas un fiksētas, savukārt inspektora ziņojums sakrīt ar administratīvā pārkāpuma protokolā norādīto.

[5] Pieteicēja tiesas sēdē prasījumu uzturēja un norādīja, ka uz Ķeguma tilta ir braukusi ar atļauto braukšanas ātrumu, bet, pārbraucot tiltam pāri, pieļauj, ka braukusi nedaudz ātrāk – apmēram 35 km/h, bet ne 56 km/h. Pieteicēja apturēta pēc nobraukšanas no tilta, krustojuma rajonā, un ir lūgusi uzrādīt radara mērījumu, taču lūgums tika ignorēts.

Pieteicēja arī nav redzējusi, ka policijas darbiniekam, kas viņu apturēja, radars būtu bijis rokā. Pieteicēja papildus norādīja, ka administratīvā pārkāpuma protokolu parakstījusi, jo inspektors teicis, ja viņa to nedarīšot, tad inspektors pārbaudīšot, vai pieteicējas automašīnā ir aptieciņa, ugunsdzēšamais aparāts un trīsstūris. Tā kā pieteicējai nebija ugunsdzēšamā aparāta, viņa jutusies vainīga, ka nav nodrošinājusi automašīnu ar visu nepieciešamo, tādēļ administratīvā pārkāpuma protokolu parakstīja.

Iestādes pārstāvis uz tiesas sēdi nebija ieradies.

Motīvu daļa

[6] Tiesa, pārbaudījusi lietas materiālus, noklausījusies procesa dalībnieku paskaidrojumus un izvērtējusi pierādījumus to kopsakarībā, atzīst, ka pieteikumu ir jāapmierina.

[7] No Lēmuma izriet, ka pieteicēja saukta pie administratīvās atbildības par LAPK 149.^{8}panta sestajā daļā paredzēto pārkāpumu. LAPK 149.^{8}panta sestā daļa noteic, ka par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu no 21 kilometra stundā līdz 30 kilometriem stundā ar vieglajiem automobiļiem, ja tas izdarīts vietā, kura apzīmēta ar 518. ceļa zīmi „Apdzīvotas vietas sākums" vai ar 528.ceļa zīmi „Dzīvojamā zona", transportlīdzekļa vadītājam uzliek naudas sodu trīsdesmit latu apmērā.

[8] Tiesa konstatē, ka lietā nav strīda par to, ka pieteicēja 2009.gada 10.septembrī pulksten 23.30 vadīja transportlīdzekli BMW 525, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, pa Ķeguma prospektu no Tomas ielas puses Skolas ielas virzienā, Ķegumā, ceļa zīmes Nr.323 darbības zonā. Tāpat lietā nav strīda par to, ka šajā vietā atļautais maksimālais braukšanas ātrums ir 30km/h. Taču lietā ir strīds par to, vai pieteicēja pārsniedza atļauto braukšanas ātrumu no 21 kilometra stundā līdz 30 kilometriem stundā.

Tādējādi, lai atzītu, ka pieteicēja pamatoti saukta pie administratīvās atbildības pēc LAPK 149.^{8}panta sestās daļas, tiesai jākonstatē, ka ar lietā esošajiem pierādīšanas līdzekļiem ir pierādīts, ka pieteicējas braukšanas ātrums ir bijis vismaz 51 kilometrs stundā.

[9] Saskaņā ar LAPK 243.pantu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Šos faktus konstatē ar šādiem līdzekļiem: ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar administratīvā pārkāpuma vietas apskates protokolu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar cietušā un liecinieku liecībām, citu personu paskaidrojumiem, eksperta atzinumu, lietiskajiem pierādījumiem, protokolu par priekšmetu un dokumentu izņemšanu, citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video u.tml.). Kā atzīts administratīvo tiesu praksē, likumdevējs par pieļaujamu pierādīšanas līdzekli ir atzinis arī radaru autotransporta līdzekļu ātruma kontrolei (*sk., piemēram, Administratīvās apgabaltiesas 2007.gada 12.novembra sprieduma Nr.143/AA43-0934-07/14 14.2.punktu*).

[9.1] Pārbaudot lietas materiālus, tiesa konstatē, ka gan Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas biroja jaunākā inspektora *A.R.* sastādītajā administratīvā pārkāpuma protokolā Nr.050/PB951384 (*lietas 12.lapa*), gan jaunākā inspektora *A.R.* dienesta ziņojumā (*lietas 25.lapa*) un jaunākā

inspektora *A.B.* dienesta ziņojumā (*lietas 24.lapa*) ir norādīts, ka pieteicējas vadītajai automašīnai tika fiksēts braukšanas ātrums 56 km/h.

[9.2] Administratīvā pārkāpuma protokolā norādīts, ka pieteicējas minimālais iespējamais braukšanas ātrums ir 53 km/h, tādējādi tiesa secina, ka policijas inspektors *A.R.* no fiksētā braukšanas ātruma ir atrēķinājis pieļaujamo radara kļūdu un konstatējis, ka pieteicēja braukusi ar ātrumu, kas nav mazāks par 53 km/h.

[9.3] No administratīvā pārkāpuma protokola un policijas darbinieku dienesta ziņojumiem izriet, ka pieteicējas vadītā automobiļa ātrums fiksēts ar radaru „Iskra-1" Nr.13282D. Tiesa konstatē, ka 2008.gada 18.decembrī Latvijas Nacionālā metroloģijas centra Elektrisko mērījumu un testēšanas laboratorija radaram „Iskra-1" Nr.13282D izdevusi verificēšanas sertifikātu Nr.E2769V08, apliecinot tā atbilstību Ministru kabineta 2005.gada 28.jūnija noteikumos Nr.455 „Kārtība, kādā tiek veikta mērīšanas līdzekļu tipa apstiprināšana, pirmreizējā verificēšana un tirgus uzraudzība" minētajām prasībām. Sertifikāts derīgs līdz 2009.gada 15.decembrim (*lietas 27.lapa*). Tādējādi tiesa secina, ka radars, ar kuru atbilstoši Iestādes iesniegtajos pierādījumos minētajam tika fiksēts pārkāpums, bija verificēts un to varēja izmantot braukšanas ātruma noteikšanai.

Ņemot vērā iepriekš minēto, secināms, ka fiksētais radara mērījums, administratīvā pārkāpuma protokols un policijas darbinieku dienesta ziņojumi ir savstarpēji saistīti un veido vienotu pierādījumu kopumu. Savukārt administratīvā pārkāpuma protokolā un policijas darbinieku dienesta ziņojumos norādītā pieteicējas braukšanas ātruma patiesums ir atkarīgs no radarā fiksētā mērījuma.

[10] Tiesa vienlaikus konstatē, ka pieteicēja apšauba, vai mērījums ar radaru vispār tika veikts, jo pieteicējas lūgums uzrādīt radara mērījumu tika ignorēts. Tātad lietā ir strīds par šo jautājumu.

[10.1] Tiesa konstatē, ka pieteicējas braukšanas ātrums ir fiksēts administratīvā pārkāpuma protokolā (*lietas 12.lapa*). Jaunākā inspektora *A.B.* dienesta ziņojumā norādīts, ka fiksētais braukšanas ātrums pieteicējai tika uzrādīts (*lietas 24.lapa*), savukārt no jaunākā inspektora *A.R.* dienesta ziņojuma neizriet, vai pieteicējai radara mērījums tika uzrādīts (*lietas 25.lapa*).

[10.2] Pieteikumā norādīts, ka pieteicējai netika uzrādīts radara mērījums, un par fiksēto braukšanas ātrumu pieteicēja uzzinājusi tikai no administratīvā pārkāpuma protokola. Tiesas sēdē pieteicēja paskaidroja, ka ir lūgusi uzrādīt radara mērījumu, taču lūgums tika ignorēts. Pieteicēja arī nav redzējusi, ka policijas darbiniekam, kas viņu apturēja, radars būtu bijis rokā. Tiesa konstatē, ka šo argumentu pieteicēja ir minējusi arī apstrīdēšanas iesniegumā (*lietas 11.lapa*). Minēto apstiprina arī liecinieka *R.E.* tiesas sēdē liecinātais, ka tad, kad pieteicēja lūgusi uzrādīt radara rādījumu, policijas darbinieks atbildējis, ka tas nav iespējams. Turklāt gan apstrīdēšanas iesniegumā, gan *R.E.* liecībā minēts, ka pēc tam, kad tika apturēta nākamā automašīna, viens no policistiem teicis otram: "Ieslēdziet tagad radaru".

[10.3] Tiesa ņem vērā arī to, ka pieteicēja ir parakstījusi administratīvā pārkāpuma protokolu. Tiesas sēdē pieteicēja paskaidroja, ka tā rīkojusies tādēļ, ka jutusies vainīga par to, ka nav nodrošinājusi transportlīdzekli ar ugunsdzēšamo aparātu. Tādēļ tiesas ieskatā tas vien, ka pieteicēja administratīvā pārkāpuma protokolu ir parakstījusi, neliecina par to, ka pieteicēja ir piekritusi arī tajā fiksētajam braukšanas ātrumam.

Turklāt tiesa konstatē, ka jaunākā inspektora *A.B.* dienesta ziņojumā norādīts, ka, parakstot administratīvā pārkāpuma protokolu, *G.A.* ir izteikusi pretenzijas, ka īsti nav redzējusi radara mērījumu (*lietas 24.lapa*). Tātad Iestāde faktiski atzīst, ka pieteicēja izteikusi iebildumus jau administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanas stadijā. Tomēr lietā nav paskaidrojumu, kādēļ tādā gadījumā pieteicējai radara mērījums netika uzrādīts atkārtoti.

Tiesa atzīst, ka ir gadījumi, kad persona, kas saukta pie administratīvās atbildības, augstākai iestādei vai tiesai apgalvo, ka tai vispār nav uzrādīts radara mērījums, tādējādi mēģinot izvairīties no administratīvās atbildības. Tomēr izskatāmajā gadījumā no jaunākā inspektora *A.B.* dienesta ziņojuma izriet, ka pieteicēja iebildumus par radara neuzrādīšanu izteikusi jau administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanas laikā. Tiesas ieskatā, ja radara mērījums personai patiešām būtu ticis uzrādīts, personai nebūtu pamata izteikt šādas pretenzijas jau administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanas procesā, tādējādi apzināti un acīmredzami melojot policijas darbiniekiem. Turklāt administratīvo tiesu prakse ceļu satiksmes pārkāpumu izskatīšanas jomā liecina, ka policijas darbinieki ne vienmēr uzrāda radara mērījumu apturētajai personai.

[10.4] Ņemot vērā minēto, tiesas ieskatā ir piešķirama ticamība pieteicējas paskaidrojumam par to, ka radara mērījums viņai netika uzrādīts.

[11] Tiesa atzīst, ka amatpersonas pienākums uzrādīt personai, kuru sauc pie administratīvās atbildības, radara mērījumu izriet no LAPK 260.panta pirmajā daļā un Administratīvā procesa likuma 61.pantā noteiktajām personas tiesībām iepazīties ar lietu. Taču, kā atzīts tiesu praksē, tas vien, ka personai netika uzrādīts radara mērījums, nevar būt par pamatu pārsūdzētā lēmuma atcelšanai. Ir jāvērtē visi konkrētās lietas apstākļi kopumā (*sk. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments 2007.gada 12.decembra sprieduma lietā SKA-190/2007 8.punktu un Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments rīcības sēdes 2007.gada 29.marta lēmuma lietā SKA-226/2007 4.1 punktu*).

[11.1] Tiesa, izvērtējot pieteicējas un liecinieka *R.E.* norādīto, kā arī jaunākā inspektora *A.B.* dienesta ziņojumu, jau iepriekš secināja, ka pieteicējas lūgums uzrādīt radara mērījumu pēc transportlīdzekļa apturēšanas tika ignorēts. Tomēr tiesas ieskatā, ja persona uzreiz izsaka policijas darbiniekam šaubas par fiksētā ātruma pareizību un lūdz uzrādīt radara mērījumu, policijas darbiniekam būtu nepieciešams uzrādīt personai mēraparāta mērījumu ar fiksēto ātrumu, lai izslēgtu personas iespējamās šaubas par mēraparāta fiksēto braukšanas ātrumu. Tas izriet no Valsts pārvaldes iekārtas likuma 10.panta piektajā daļā nostiprinātā principa, ka valsts pārvalde savā darbībā ievēro atklātību pret privātpersonu un sabiedrību (*sk., piemēram, Administratīvās apgabaltiesas 2010.gada 5.marta sprieduma lietā Nr.AA43-0167-10/15 5.8.punktu*). Arī Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments ir atzinis, ka šāda policijas darbinieka rīcība būtu lietderīga, lai izslēgtu personas šaubas par mēraparāta fiksēto braukšanas ātrumu (*sk. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta* 2007. *gada 29. marta rīcības sēdes lēmuma Nr.S*KA *– 226/2007 4.1.punktu*).

Līdz ar to policijas darbinieka rīcībai, noraidot personas lūgumu iepazīties ar radara mērījumu, ir jābūt pamatotai ar noteiktu attaisnojošu iemeslu. Tāds varētu būt, piemēram, gan gadījums, kad persona lūgumu izsaka novēloti un radara mērījums jau ir nodzēsts, gan arī tad, ja policijas darbiniekam būtu nepieciešams izmērīt citas automašīnas braukšanas ātrumu. Tomēr konkrētajā gadījumā gan Lēmumā konstatēts, ka pieteicējas transportlīdzekļa apturēšanas brīdī uz brauktuves neviena cita transportlīdzekļa nebija, gan arī tiesas sēdē pieteicēja norādīja, ka nākamā automašīna tika apturēta tikai pēc sarunas ar policijas darbinieku un administratīvā pārkāpuma protokola parakstīšanas. Arī tiesas ieskatā, ņemot vērā, ka administratīvā pārkāpuma protokols tika sastādīts pulksten 23.35, var prezumēt, ka šajā laika brīdī ceļu satiksme konkrētajā ceļa posmā nevarēja būt pārāk intensīva. Līdz ar to tiesa nekonstatē nepieciešamību policijas darbiniekam tik īsā laika brīdī ātri nodzēst radara mērījumu, liedzot pieteicējai ar to iepazīties.

Tādējādi tiesa nekonstatē attaisnojumu policijas darbinieku rīcībai, noraidot pieteicējas lūgumu uzrādīt radara mērījumu, kas ir viens no būtiskākajiem pierādījumiem šāda veida administratīvo pārkāpumu lietās.

[11.2] Tā kā tiesa atzina, ka pieteicējai netika uzrādīts radara mērījums un no lietas materiāliem nav secināms objektīvs pamatojums šādai rīcībai, tad tiesa secina, ka pastāv šaubas par notikuma apstākļiem, proti, vai pieteicējas braukšanas ātrums ar radaru tika fiksēts, un kāds bija radara mērījums.

Jāņem vērā, ka administratīvo pārkāpumu lietas ir uzskatāmas par krimināllietām Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta izpratnē. Līdz ar to administratīvo pārkāpumu lietās darbojas nevainīguma prezumpcija. *(Sk. Satversmes tiesa 2002. gada 20. jūnija sprieduma lietā Nr. 2001-17-0106 secinājumu daļas 6.1. punktu.)* Tas nozīmē, ka ir jāpierāda personas vaina pārkāpuma izdarīšanā, nevis personai ir jāpierāda savs nevainīgums. Proti, nevainīgums tiek prezumēts, ja nav pierādījumu par pretējo *(sk. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2009.gada 3.marta sprieduma lietā Nr. SKA-48/2009 9.punktu).* Kā norādīts likuma „Par tiesu varu" 23.panta trešajā daļā, tad no nevainīguma prezumpcijas izriet arī tas, ka visas šaubas par personas vainu ir jāvērtē par labu personai.

[11.3] Tā kā tiesa secināja, ka pastāv šaubas par to, kāds bija radara mērījums, tad, ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka ar lietā esošajiem pierādīšanas līdzekļiem nav pierādīts, ka pieteicēja pārsniedza atļauto braukšanas ātrumu no 21 kilometra stundā līdz 30 kilometriem stundā. Tātad nav arī pierādīts, ka pieteicējas darbībās ir konstatējams LAPK 149.^{8}panta sestajā daļā paredzētā pārkāpuma sastāvs.

[12] Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 239.panta 1.punkts noteic, ka lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā nevar iesākt, bet iesāktā lietvedība jāizbeidz, ja nav bijis notikuma vai tajā nav administratīvā pārkāpuma sastāva. Līdz ar to Lēmumu ir jāatceļ, un lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā ir jāizbeidz.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.panta pirmās daļas 3.punktu, Administratīvā procesa likuma 246.–251., 253. un 289.–291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

apmierināt *G.A.* pieteikumu par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2010.gada 12.janvāra lēmuma Nr.166 (administratīvā pārkāpuma protokols Nr.PB951384) atcelšanu.

Atcelt Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2010.gada 12.janvāra lēmumu Nr.166 (administratīvā pārkāpuma protokols Nr.PB951384) no tā pieņemšanas dienas un izbeigt administratīvā pārkāpuma lietu.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese A.Kovaļevska